

Наукову перспективу нашого дослідження вбачаємо в тому, що профайлінг – наука складна, тісно пов'язана з багатьма допоміжними дисциплінами, такими як психологія, мовознавство, лінгвістика тощо. Тому існує потреба в розширенні теоретичної бази та її поглибленому вивченні. Таким чином, на теренах української держави профайлінг, за умови його більш детального вивчення, розширення кола спеціалістів та проведення нових експериментів і використання їх результатів, може полегшити роботу соціальних інститутів та комерційних систем та сприяти оптимізації процесів комунікації.

Список використаних джерел:

1. The Compact Edition of the Oxford English Dictionary / English Dictionary. – New York: Oxford University Press, 1971. – 1616 p.
2. Наварро Д. Я вижу, о чём вы думаете / Д. Наварро, М. Карлинс; пер. с англ. О.Г. Белошеев. – Минск: Попурри, 2009. – 336 с.
3. Невербаліка [Електронний ресурс]. // ПСИХОЛОГІС. Енциклопедія практичної психології: [сайт]. – Режим доступу: <http://psychologis.com.ua/neverbalika.htm>
4. Психологический словарь / под ред. А.В. Петровского, М.Г. Ярошевского. – [2-е изд., испр. и доп.]. – М.: Политиздат, 1990. – 494 с.
5. Экман П. Психология лжи. Обмани меня, если сможешь / П. Экман. – СПб.: Питер, 2010. – 304 с.
6. Ющенко Дмитрий. Современный профайлинг. Менталист на страже наших интересов. – Режим доступу: <https://www.b17.ru/article/30624/>

Стадник Т.О.

бакалавр,

Науковий керівник: Братусь І.В.

кандидат філологічних наук, доцент,

Київський університет імені Бориса Грінченка

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ ДВАДЦЯТОГО СТОЛІТТЯ

Ще в першій половині двадцятого століття тенденції розвитку стилю і моди, вказувала еліта, яка була невеликою групою «кращих» людей світу, нині ж в епоху масовості з'являється право кожному заявити про себе, тепер кожна думка могла бути почутою. І право на погляд, яке має кожна людина, привело до знецінення такого права і як результат до зниження якості таких оцінок, які привели до загальних фраз «за»,

«проти», «подобається», «не подобається». У наслідку такого положення справ нічого окрім як знеособлення кожного, окремо взятої людини та, як наслідок, появи загальної маси, рухомої своїми потребами чекати не доведеться. Безликий світ, намагається наклеїти ярлики на все і всіх, оцінити все, що його оточує, загальна маса, плаваючи на поверхні подій, не ризикує пірнути вглиб. Спочатку після закінчення Другої Світової Війни сталися істотні зрушення загального соціального розуміння. Поступово, коли світ охопив економічний бум післявоєнних років, багато молодих людей почали ставити під сумнів таке безумне прагнення до матеріального. Змінюються кордони. На початку 1960-х років відбуваються великі зміни у сфері культури, і зокрема стосунки авангарду до публіки. Особливо в США.

Зміни побачила і критика. Авангард завжди відкидав буржуазію, відтепер митці стали на сторону середнього класу і його інтересів що стосуються всього нового і сучасного. Крім всього змінився сам образ митця, віднині він цікавіший, завдяки своїй широкій популярності. Зміни відбуваються не лише в образотворчому мистецтві, але і в літературі. З'являється абсолютно новий рух бітників, який став продуктом сумнівів, у зв'язку із загальним прагненням до всього матеріалістичного. У світі капіталізму вони відчували загрозу людській духовності та соціальній рівності. До їх незадоволеності відносно культури вжитку додавався протест проти соромливості старшого покоління, яку вони вважали принизливою. Заборону, направлену на вільне обговорення сексуальності людей, вони вважали чимось хворим і потенційно шкідливим. У світі мистецтва молоді письменники зайняли сторону опозиції правильному, практично бездоганному, формалізму епохи модернізму. Їх література була прямою, вільною і яскравою. Досить часто бітники у своїх творах переступали межу дозволеного, і в наслідок цього цензура забороняла їх. Багато хто не включає літературу бітників в ряд серйозного мистецтва, проте з часом стало яким, що їх спадщина довговічніше і вплив ширший. У сучасному світі ми спостерігаємо за новою хвилею повернення до цінностей біт-покоління. Суспільство знову і знову ставить все ті ж питання про масовість культури, про знецінення індивідуального і духовного.

Багато хто може подумати, що бітники «дикуни» відкидають засади суспільства, але це не так. На початку 40-х років в Колумбійському університеті зустрілися засновники біт-руху. Рушійною силою на багато років вперед ще невеликої групи однодумців стали Джек Керуак і Аллен Гинзберг, до цієї групи також увійшли Люсьєн Карр, Джон Келллон Холмс і Нил Кессиді. Першим поетом-бітником був Грегорі Корсо.

І не дивлячись на те, що їх заяви були анти-наукові, а точніше сказати анти-академічні, все біт-покоління було досить освідченими. Всі вони були вихідцями з середнього класу. Керуак придумав назву «біт-покоління», і тут він виявився абсолютно прав. Одним з письменників цього руху був Уільям Берроуз, хоч він і був декілька старше і більш досвідченим за своїх сучасників. Ймовірно, завдяки втручанню вищих сил, життєві дороги Берроуза, Керуака і Гинзберга сплелися воедино. Творчі пошуки цих людей і дали початок літературі бітників. Так само недосвідчена людина, що відвідує сучасну галерею, опиняється в скруті, ставлячи питання – Звідки беруться такі фантазії? Чому про них так багато говорять в ЗМІ не лише в нашій країні, але і за кордоном? Чому розміри цих явищ такі, що час від часу про них висловлюються глави держав? Було б помилкою вважати, що такі явища, більш-менш широко відомі під ім'ям постмодернізм, підстроєні торговцями та багатими колекціонерами. Це не так. Це новий рух має свій корінь в самому розвитку людської свідомості. Звичайно, ділові та політичні, інтереси можновладців знаходять в конкретному стані розумів безкрайне поле для своїх маніпуляцій, але в основі лежить щось глобальніше – хвороба духу, яка відображує глибокі сперечання історичного життя народів в період занепаду колишньої цивілізації та переходу до нових, ще незвіданих, форм суспільного устрою.

Найбільшу увагу, з руху бітників, притягував до себе Джек Керуак. Повне розбіжностей і депресій було його життя. Не змирившись з роллю рупора цілого покоління, він помер від алкоголізму. Будучи дуже сором'язливим, йому доводилося особливо важко в ті часи, коли суспільство відкидало його твори. Його успіхом став роман «В дорозі», філософська притча про подорож, тут вдало змішалися потоки свідомості, наркотичні захоплення і глибокий погляд на ті події, з якими до сих пір резонують покоління. З цією книгою він отримує популярність в перший же день. Так само він писав в цілому і про художнє ремесло. Саме ці, до кінця не зрозумілі, роздуми про літературу стали своєрідним вікном у свідомість бітників. Саме тут можна знайти надію, але на жаль вона розбивається об думку де домінує безлад і незгасний ідеалізм, не дивлячись на сумну реальність споживчої культури.

Окрім протесту проти модернізму прибічники нового руху бачать в нім протест ширшого соціального плану – проти американського способу життя, розділення концепцій корисності, бізнесу. Естетизуюча все марне, потворне, застаріле, вони начебто ламають постійну традицію, і хоча за цією точкою зору ховаються вірні ідеї про критичне відношення

до прозаїзму, бездушності, машинізації життя, все ж сприймати протест бітників і попістів серйозно не доводиться. Дуже марно і безглуздо їх естетичне кредо, щоб бачити в них справжніх критиків сучасного способу життя, представників прогресу. Навпаки, вони, швидше, затверджують буржуазну дійсність зі всією її убогістю, міщанським дрантям і покидьками, стверджують безпристрасно байдуже, цинічно, грубо, майже завжди відсторонюючись від складнощів, соціальних суперечностей і конфліктів сучасності.